

Rada obce

Rada obce (dále jen RO) zasedala jedenkrát, a sice na 67. zasedání. Projednávala a řešila následující záležitosti:

- RO doporučila a schválila obsah zářijového Střelického zpravodaje.
- RO pokračovala v zajišťování počátku provozu DPS. Pracovníky obce byl instalován venkovní sušák prádla, byl proveden výběr dvou pečovatelek, byly řešeny administrativní záležitosti s příslušným odborem MěÚ Šlapanice.
- RO dále zajistila pokračování ostrahy objektu DPS do doby než bude obsazen nájemníky.
- RO řešila dále s ČD podmínky smlouvy o věcném břemeni na část kanalizace, která vede pod drážním tělesem u hradla kolem schodů uličkou na ul. Ant. Smutného.
- Zkontrolovala splnění podmínek zatravnění, úpravy kolem hydrantu a osazení zpětné klapky pro úplné předání zbudované odlehčovací komory na hlavní kanalizaci naproti obchodního domu SATOV.
- RO se dále zúčastnila zahájení stavebních řízení pro povolování dalších staveb RD ve Svítáčkově ulici.
- RO vzala s uspokojením na vědomí, že majitelé pozemků na Svítáčkově reagovali pozitivně na dopis obce s výzvou k pokosení jejich pozemků a pozemek pokosili.
- RO pokračuje v úsilí o zapsání vodohospodářských staveb do katastru nemovitostí. Jde o věžový vodojem ve Vršovcích zkolaudovaný v roce 1998 a naši novou ČOV.
- RO schválila několik dalších žádostí o prominutí poplatku za svoz komunálního odpadu u žadatelů, kteří dodali příslušnou obecní vyhláškou předepsané doklady.
- RO vzala na vědomí vydaná rozhodnutí stavebního úřadu.
- RO se zúčastnila některých řízení Stavebního úřadu ve Střelcích (kolaudace, zahájení povolování staveb nebo územního rozhodnutí).
- RO koordinovala počátek oprav atiky a římsy na objektu MŠ v Cihelně. Opravy jsou ukončeny.
- RO komunikovala se stavbyvedoucím při opravách drážního tělesa a části mostu „Železnáku“ na trati Střelice - Radostice. Odtud vytěžená škvára byla bezúplatně navezena na křižovatku polních cest za ulicí Jar. Svobody směrem do Mastných hor, aby byla cesta lépe sjízdná.
- RO vydávala pro MěÚ Šlapanice odbor životního prostředí další souhlasy k vynětí zemědělské půdy z půdního fondu z důvodů staveb RD nebo rekreačních chat.
- RO schválila uzavření nové výhodnější smlouvy na připojení bezdrátového internetu s jinou firmou. Dosavadní smlouvu vypověděla.
- JMK odbor kontroly oznámil RO termín předaudit hospodaření obce na druhou polovinu října.

**Divoké husy na odletu,
konec i babímu létu.**

- RO získala pro obec od fy Čepro, a.s. dotaci zatím ve výši 50.000,- Kč na vybudování elektronických sirén do navržené vnější zóny havarijního plánování pro sklad Čepa.
- RO doporučila pro jednání ZO zahájit zpracování územního plánu obce, i když obec nedostane na tuto akci v letošním roce dotaci od JMK. Přidělení dotace je přesunuto na rok 2006.
- RO vyzvala dva subjekty k provedení úklidu a pořádku na jejich nebo na jimi užívaných pozemcích, které hyzdí veřejné prostranství. Při nesplnění výzvy jim hrozí pokuta ve správním řízení.
- RO obdržela od JMK odboru dopravy informaci o jízdním řádu ČD na rok 2005. Bude mírné zvýšení dopravy na trati Brno-Jihlava, dále vyšší počet zastavení na Střelice dolní a některé mírné změny v čase odjezdů ranních vlaků do Brna.
- RO uzavřela smlouvu s VAS Brno-venkov o dodávce vody a odvodu splaškových vod v DPS.
- RO schválila bezúplatný převod automobilu Ford Transít od PČR Středočeský kraj na naši jednotku hasičů.
- RO rozhodla nepřidělit příspěvek SBD Réna na nutnou přeložku plynu při napojování kanalizace bytových domů Pod Lesem na obecní kanalizaci.
- RO rozhodla o vyškrtnutí občanů ze seznamu poplatníků za odpady za rok 2005 z důvodu nedoručitelnosti upomínek. Bydlí jinde, pobyty v cizině atd.
- RO předkládá ZO návrhy na uzavření smluv s obcemi Ostropovice, Nebovidy a Moravany o výpomoci při zlodávání požárů pomocí naší JPO SDH Střelice.
- RO vzala na vědomí pozvání pana Tamchyny z Českého rozhlasu Praha o vzniku a křestu CD o Vladimíru Svítáčkovi. Obec obdrží CD darem.
- RO doporučila ZO ke schválení žádosti o dotaci na HZS JMK na zřízení elektronických sirén.

- Jednala o vypracování projektu pro stavební povolení na rozšíření tělocvičny ZŠ. Návrh ceny a termínů předkládá na ZO.
- RO se dohodla s Ing. Prokopem na způsobu zajištění přístupu k sousedním pozemkům po oplocení jeho nově budovaného RD v Trpíně naproti fy Askino.
- RO schválila pro návrh naučné stezky údolím Bobravy 2 zastávky na našem k.ú.: u Bažinky a u Spáleného mlýna. Bude k nim třeba dodat texty a fotografie pro informační tabule.
- RO dále doporučila do ZO návrh fy Urbana na dodávku dopravních značek pro dokončení úprav dopravního značení v obci podle schváleného pasportu.
- RO schválila program připravovaného ZO č. 20.

Luděk Sklenář, místostarosta

Krátce

Psi jsou určitě přáteli člověka. Aby ale byli přáteli všech lidí, je třeba, aby jejich majitelé, pokud je venčí kdekoli mimo své pozemky, po nich uklízeli jejich výkaly. Dělají to jen málokterí. A přece stačí vzít si na procházku polyetylenový sáček a něco, čím exkrementy do něho vpravit. Chceme přece, aby naše vesnice byla hezká a abychom se i mimo ni nemuseli dívat na zem, ale mohli se dívat okolo sebe.

Je smutné zjišťovat, že se kolem nás rozmáhá vandalismus a zlodějstvo. Někd vystríhal dvě pole plotu u věžového vodojemu, jiný nenechavce ukradl plech z čekárny na nádraží Střelice dolní. Na téže vlakové zastávce již vandalové zničili koš na odpady. Jeden den vydržela nově instalovaná dopravní značka na začátku tzv. Černého chodníčku. Jinému zloději se hodila paleta zámkové dlažby přichystaná u chodníku k ulici Svítáčkově. Dokonce se lidé neštítí ani vyrýt sazenice květin z předzahrádek rodinných domů. Snažme se všichni takovému jevům zabránit.

České dráhy zatím nepovažovaly za vhodné odpovědět na podnět obce a petici občanů ohledně úpravy nástupišť na nádraží Střelice. I my, jako většina lidí, kteří pracují, jsme měli dovolenou. Ale nyní se opět budeme snažit o to, abychom z ČD získali odpověď o jejich předstávě, jak situaci řešit.

Na plotě mateřské školy na náměstí Svobody jsou skříňky některých politických stran a organizací. Domnívám se, že nesouhlas s informacemi není vhodné vyjadřovat rozbítením skla skříňky.

Za nejdopornější vandalismus ale považuji počínání vandala či vandalů, kteří pravděpodobně v noci z 23. na 24. srpna poničili na místním hřbitově asi 30 lamp na hrobech. V tomto případě asi nejde ani tak o způsobenou hmotnou škodu, ale o to, co si myslět o morálním profilu těchto lidí, kterým nic neříká účta k zeměřem. Záležitost byla nahlášena Policií ČR, obvodnímu oddělení Rosice.

Jindřich Mareš

Dožínky 2005

Na konec léta připravila kulturní a školská komise na neděli 28. srpna 2005 dožínkovou slavnost. Jejím cílem bylo nejen připomenout, jak naši předkové oslavovali konec žni a děkovali Bohu a přírodě za zajištění obživy na další rok, ale i to, že se dokázali radovat ze života i přátelsky posedět se sousedy.

Pestrý průvod stárků a dalších účinkujících se ve 14 hodin vydal od sokolovny k hasičské zbrojnici. Zde starci předvedli dožínkovou scénku, tancovala se Moravská beseda, malé děti se zaujetím zatančily oblíbené dětské tance a zarecitovaly. Parket se zaplnil účinkujícími při vystoupení cimbalové muziky ZUŠ Střelice. Všichni vystupující byli odměněni upřímným potleskem přihlízejících, kterých se sešlo opravdu hodně. Vytvořila se hezká atmosféra, známí a přátelé si mezi sebou vyměňovali dojmy i nejrůznější novinky ze života, mnozí si zatančili při dechovce. Všem, kteří se o zdárný průběh dožínkového odpoledne zasloužili, bych chtěl co nejupřímněji poděkovat, projevili se jako skuteční Střeličáci, kterým záleží na kulturním životě obce.

Aby si ti, kteří na dožínkách byli, připomněli své prožitky, i ti, kteří se dostavit nemohli nebo nechtěli, udělali představu o celé slavnosti, přikládáme několik aktuálních fotografií.

Jindřich Mareš

Přijde jaro přijde zase bude máj

Přijde jaro přijde zase bude máj... Na začátek této písničky se těší od ledna lidé, kteří žijí jak ve městě, tak i na vesnici. S příchodem jara se mohou z velkoměsta ti starší nastěhovat na chaty, chalupy, rozběhnout do lesa na houby, jít rybařit a provozovat různé jiné člověčí zájmy.

V jednom nejmenovaném městě žil pan Žežulka se svou manželkou. Svůj volný čas trávili na zahrádce pěstováním malého množství zeleniny, ale nejraději chodili do nedalekého lesa na houby. Znali místa, kde houby rostly od samého jara do prvních mrazíků v listopadu. Jednoho dne uprostřed léta seděli na lavičce u malé chatičky, kterou tam postavili pro případ, že je překvapí déšť nebo bouřka. Ten den bylo veliké dusno a pan Žežulka povídá manželce: „Marie (tak se jeho manželka jmenovala), dnes přijde určitě nějaká bouřka, mám bolesti v kloubech a to nevěstí nic dobrého. Manželka odpověděla, že i ji to dusno zmáhá, že dokope jeden řádek a půjde domů. Pan Žežulka odešel za budku, kde chtěl zatlouci kůl, ke kterému chtěl uvázat stromkový rybíz. Kůl i kladivo tam měl připravené, a tak jenom přinesl provázek na uvázání. Začal zatloukat kůl do země, když se podíval směrem k lesu a úplně se zhroutil. Nad lesem bylo obrovské černé mráčko, které se velice rychle přibližovalo směrem nad jejich zahrádku. Dosud ale nebylo slyšet žádné náznaky bouřky. Přesto zanechal práce a zavolal na manželku: „Marie, nech práce a půjdeme domů, zdá se, že bude boží dopuštění.“ Marie

přišla k budce, ani nestačila vejít, náhle se zablesklo a zahřmělo. Bylo to docela již blízko. Pan Žežulka stačil ještě zavřít dveře a začalo pršet.

Nejdříve dopadlo jenom pár větších kapek, ale potom začal zesilovat vítr, z oblohy padaly nejenom proudy vody, ale i kroupy, které bušily do střechy a dělaly obrovský hluk. Pan Žežulka se díval malým okénkem ven a jenom kroutil hlavou. Tolik vody najednou jako dnes jsem ještě, Maruško, spadnout neviděl. Bouře se přehnala a zanedlouho vykouklo opatrně z mraku sluníčko. Pan Žežulka vyšel před boudu a nevěřil svým očím. Tam, kde před chvílí byly záhonky a na stromech ovoce, nezůstalo vůbec nic. Vše kroupy potloukly. Žežulkovi se vrátili domů a nevěřili svým očím, protože v místě bydliště ani nekáplo. Potkali souseda, kterému vyprávěli o bouři, která jim zničila celou letošní úrodu i jejich práci. Soused jenom pokyvoval hlavou a říká: „Viš, Františku, já raději než bych měl zahrádku, tak chodím na houby. Když rostou, tak je sbírám a nosím domů. A když nerostou, je to pro mně procházka, jsem na čerstvém vzdušku.“

Příští den pan Žežulka s manželkou zajeli na zahrádku. Když znovu viděli tu spoušť, řekli, že vše uklidí. Vzali hrábě, zničenou úrodu pohrabali, dali do kompostu, ulámané větvičky a větve uklidili na hromadu. V letošním roce již nebudou se zahrádkou nic dělat. Na podzim jenom zryjí záhony. S prací skončili, když na věži nedalekého kostela začaly zvonit zvony poledne. Usedli na lavičku před boudou a posvačili. Do večera bylo ještě dosti dlouho, proto se rozhodli, že zajdou do lesa podívat se, jak to v lese po takové bouři vypadá. Byli velice překvapeni. Les žil dál svým životem a po nějaké bouři a krupobití nebylo ani potuchy. Pan Žežulka jenom kroutil hlavou a manželce řekl, že kroupy padaly pravděpodobně jenom mimo les. Jak bylo řečeno již na začátku, pan Žežulka rovněž chodil rád na houby, a tak řekl manželce, že když jsou v lese, mohou se podívat, zda vůbec rostou. Loudavým krokem postupovali stále hlouběji do lesa a zatím na žádné pořádné houby nenarazili. Všude bylo spousta takových hub, které ani neznali anebo to byly houby nejedlé, některé dokonce jedovaté. „Nedá se nic dělat, v lese je sucho, a tak houby nerostou,“ konstatoval pan Žežulka. „Půjdeme domů přes les na tramvaj, která jezdí z druhého konce lesa.“ Zdálo se, že již budou u tramvaje, když nedaleko v houštích slyšeli nějaké zvířecí pískání nebo dokonce sténání. Šli se tam podívat. V houštině ležel malý koloušek a nařikal. Pan Žežulka do houštiny vešel a kolouška prohlédl. Zjistil, že má pravděpodobně pochroumanou nožičku. Vzal kolouška do náručí a šel na tramvaj. Tramvaj dojeli na druhý konec města, kde bylo sdružení ochránců zvířat. Zařízení, které nemocným zvířatům poskytovalo ochranu, bylo ale zavřené a na dveřích visela cedule, že v současné době je mimo provoz a službu poskytuje Výrovka v obci Strašnice.

Pan Žežulka vzal kolouška znovu do náručí a zašel za veterinářem, kterého znal již z dřívějšíka, a poprosil o ošetření kolouška. Pan zvěrolékař poraněnou nožku nejprve řádně zrentgenoval. Když zjistil jenom povrchová zranění, kolouškovi nožičku ošetřil. Pan Žežulka zaplatil požadovanou částku a zeptal se zvěrolékaře, čím má kolouška krmit. Přišel s ním domů a manželka spráskla ruce: „Človče, ty jsi blázen, to nám ještě scházelo, abychom měli srnku v bytě.“ „Maminko, několik dnů to musíme přečkat a až se otevře zařízení pro nemocná a zatoulaná zvířata, donesu kolouška tam.“ Paní viděla, že je manžel pevně rozhodnut si kolouška nějaký ten čas ponechat, přestala hořekovat a v koupelně připravila kolouškovi dočasný domov. Pan Žežulka se o kolouška poctivě staral a ten den za dnem dělal velké pokroky. Nejprve se snažil stoupnout na tři nožičky, ale na kluzké vydlážděné podlaze to nějak nešlo, když to pan Želva zjistil, donesl do koupelny starší koberec, který vypůjčil od souseda. Položil jej na dlažbu a kolouškovi se již nohy tak nerozjížděly. Zanedlouho začal s procházkami po koupelně, i když na zadní nožičku stále pokulhával. Pan Žežulka dal kolouškovi jméno Tonda. Kolouškovi - nebo lépe řečeno Tondovi - za několik málo dnů patřil celý byt. Se značkováním své cesty, kterou chodil, neměl žádné problémy. Problémy měla panička, která nestačila utírat loužičky a zametat bobky. Pán sice pomáhal, ale jak všichni víme, vždy takové věci nejvíce odnese manželka. Jednoho dne ráno vstala, probudila Františka a zvyšeným hlasem pravila: „Srneček nepatří do bytu, odvez ho na patřičná místa nebo zde můžeš bydlet sám se srncem a já se odstěhuji na nějaký čas k mamince, která je stejně sama a bude mít radost, že s ní nějaký ten den pobudu.“ Oblékla se velice rychle, vzala kufr, tašku a zmizela. František byl velice smutný, že musí nezbedného srnečka odvézt do zařízení. Uklidil byt, srnečka Tonda vzal do náruče, sešel s ním dolů k autu a odvezl jej do zařízení pro zvířátka. Loučení bylo dost smutné. František měl srnečka velice rád zvláště pro jeho skotačení, ale nedalo se nic dělat, musel z domu. Zřízenec kolouška převzal a slíbil Františkovi, že může za ním docházet.

František zajel k babičce pro svoji ženu a znovu začal chodit na zahrádku, ale hlavně na houby, které začaly růst. Několikrát ale také navštívil svého Tonda. Jednoho dne přijel a srneček nikde nebyl. Zašel za ošetřovatelem a slušně se zeptal, kde Tonda najde. Ošetřovatel řekl panu Františkovi, že srneček byl již natolik zdrav, že mohl být vypuštěn do volné přírody, kde je jeho místo.

Zvířátka, které pobíhají volně v přírodě, je nutné chránit, ale v případě, že najdeme poraněné zvířátko nebo ptáka, je nejlépe, když zavoláme myslivce nebo organizaci, která je pro ten účel zřízena. Ti se o poraněnou zvěř nejlépe postarají. Ze zkušeností mnoha lidí víme, že zvěř může být nemocná, v horším případě u divokého praseta malé prasátko zakvíčí a potom už se nestačíme divit, jak dokážeme běhat nebo dokonce lézt po stromech. Příroda má své zákony, které je nutné z naší strany respektovat a hlavně dodržovat.

Jaromír Doubek

Střelické muzeum

Střelické muzeum připravuje na druhou zářijovou neděli již 6. výstavu o historickém vývoji domovní zástavby v naší obci.

Tato výstava mapuje stavební změny domů z let 1906 - 1908. V tomto tříletém období bylo postaveno 14 zcela nových domů s popisnými čísly 238 - 251 a na dalších 15 domech došlo k různým přestavbám. Dochované stavební plány i jmenné soupisy obyvatel žijících v té době v těchto domech můžete shlédnout na výstavě, která se bude konat v neděli 11. září 2005 od 14:30 do 18:30 hodin ve výstavní síni Střelického muzea.

Mezi tyto pravidelné výstavy pořádané každou druhou neděli v měsíci, připravuje Střelické muzeum vložit výstavu ze sbírek rodopisného oddělení, které se již delší dobu naší veřejnosti neprezentovalo.

V neděli 25. září 2005 od 14:30 do 18:30 hodin budou vystaveny všechny dosud získané svatební fotografie, které Střelickému muzeu věnovali naši spoluobčané.

Fotografie, staré 30, 50, 70, i více než 80 let zachycují nejen krásu mládí, ale i způsob oblékání z dob minulých až po současnost.

Na tuto výstavu zveme všechny střelické občany a zároveň prosíme o poskytnutí svatebních fotografií rodičů, sourozenců, dětí i dalších příbuzných, které můžete našemu muzeu věnovat nebo zapůjčit k okopírování.

Těšíme se na vaši účast.

Okénko pro seniory

Od květnového výletu do Kroměříže, ke kterému jsme si zvolili nepříjemně parný den, jsme se neviděli. Hodně vody uplynulo (a naprášelo), mnoho se i v našich životech změnilo, a jak to ve stáří bývá, většinou ne k lepšímu.

Po prázdninách, kdy jsme měli různé babičkovsko-dědečkovské povinnosti, se tedy sejdeme v neděli 18. září, opět v 15 hodin v sále Obecního domu. Přijďte i se svými starostmi a bolestmi, abychom se navzájem potěšili a podpořili.

Markovi

Pozvánka na výstavu

Místní skupina Českého červeného kříže pořádá u příležitosti 60. výročí znovuoživení činnosti Červeného kříže ve Střelcích výstavu. Výstava průřezem historií MS ČČK proběhne ve dnech 9. - 12. září 2005 v sále Obecního úřadu ve Střelcích. K prohlídce všechny srdečně zve MS ČČK.

Pozvánka do ÚSP

Vážení přátelé, Ústav sociální péče ve Střelcích vás srdečně zve na XIX. regionální sportovní hry osob s těžkým mentálním postižením, které se budou konat pod záštitou členky Rady JMK JUDr. Marie Cackové dne 14. září 2005 v areálu Ústavu sociální péče. Registrace závodníků se uskuteční od 9:00 hodin v hospodářské budově ústavu. Hry budou slavnostně zahájeny v 10:00 hodin na hřišti ústavu. Na vaši návštěvu se těší účastníci her i pořadatelé.

Víkend s aerobikem

Víkend s aerobikem se uskuteční ve dnech 2.9. - 4.9.2005 v horském hotelu Neptun v Jeseníkách v Malé Morávce. Hotel nabízí široké sportovní využití včetně cykloturistiky (možnost půjčení kol 100,- Kč/den), pěší turistiky, minigolfu, volejbalového hřiště, venkovního bazénu, posilovny, stolního tenisu, sauny s bazénkem.

Cena je 1400,- Kč a zahrnuje cvičení (kick-box aerobik, dance aerobik, p-class, bodybalance), dopravu autobusem, plnou penzi, ubytování ve dvoulůžkových pokojích s balkonem a vlastním sociálním zařízením, venkovní bazén. Jeďte si s námi příjemně zhuntovat tělo na horský vzduch, odreagovat se od všedních starostí a příjemně prožít víkend.

Informace: D. Vodičková 608408415.

Vzpomínky XII

Věrným čtenářům předkládáme poslední pokračování vzpomínek našeho rodáka na období života, které strávil na frontě i v zázemí I. světové války.

(Antonín Švestka)

Když za námi pak dojel se zbytkem své baterie, byl tak zničen, že ho důstojníci a poddůstojníci hlídali, aby si nevzal život. I na našeho velitele působila tato příhoda. Jednou, když Rusové znenadání zahájili masový útok a on z pozorovatelsky viděl stále postupující nové a nové masy ruské pěchoty, na místo řízení střelby chytl se za hlavu a začal volat: „To se nedá zadržet.“ Byly to první jeho záchvaty šílenství. Později, když jsem zase byl ve Vídni, u stáji vojína, který mu pucoval koně. Ptal jsem se ho, jak to, že je ve Vídni? Odpověděl, že pan hejtman Pokorný zešlel a byl dán do ústavu. Byl to důstojník dobrý. Původem Čech. Velký milovník koní. Běda vojínu, který koně týral nebo nedbale ošetřoval. Když byli koně posláni k jiným útvarům na práci a vraceli se, často se postavil, že museli všichni jet kolem něho, prohlížel všechny koně i postroje. Hned uviděl na koni velkou únavu nebo přepracovanost.

Na nově zaujaté pozici ležela před námi za pěchotní linií dědina. Několik houževnatých civilů nechťelo se vystěhovat. Byli tedy ponecháni v obci. Když však potom ruské dělostřelectvo dědinu zasypalo granáty, byli tiho nuceni honem všechno opustit a utéci. Jedna taková rodina utíkala přes naši baterii. Muž a žena s ranci na zádech, děti vedli za ruce a hnali před sebou dvě prasata asi sedmdesátikilová. Byl na ně smutný pohled, když tam museli všechno opustit a stěhovat se i s dětmi do neznáma. Naši vojáci však toto neviděli. Otupělí válkou (byli většinou od vypuknutí války v poli) neviděli nic jiného než v těch prasatech pečínku. Hned prasata obklíčili a jedno se jim podařilo chytit. Bez ohledu na pláč a prosby majitelů, za velkého jásotu a smíchu prase zabito a pak konána hostina. Nezúčastnil jsem se té hostiny. Nemohl jsem vypudit z mysli ten smutný obrázek nuceného odchodu z domova a lidskou bezohlednost k nešťastníkům.

Několikrát jsme měnili pozice. Nevím,

kde všady jsme jezdili. Nic zvláštního však co by stálo za zmínku se neudálo. Celý ústup byl proveden od Dubna kolem Radživilova a Brodů až po Kamňanku Strumilovu, která nám zůstala v zádech. Tam se počítalo již s přezimováním. Stavěly se pro důstojníky baráky z rozpůlených kmenů borovic. Důstojníci se zase střídali ve službě na pozorovatelně. Občas jsem tam nesl panovi nadporučíkovi jídlo. Pan nadporučík dostal zase dovolenou a já byl opět doma několik dní. Dozvěděl jsem se tam, že byl na dovolené strýc a soused Rozmarin. Že je u 17. praporu polních myslivců u trénu a že jsou stále v naší blízkosti. Když jsem jednou viděl jít okolo několik vojáků se zelenýma výložkami, zeptal jsem se jich, od čeho jsou. Řekli, že od sedmnáctých myslivců. Rozmarina že znají a jsou asi 20 minut přímo před námi. Jak jsem měl volnou chvíli jednou navečer, vypravil jsem se tam a strýce Rozmarina skutečně našel. Byl tomu velice rád, popovídali jsme si a za úplné tmy jsem se vrátil k baterii. Slíbil, že zase on brzy navštíví mě. Byl tam s ním taky Novák Václav z č. 130, toho jsem ale neviděl. Strýc mně návštěvu taky víc neoplatil, neboť přišel k baterii rozkaz, že jeden aktivní důstojník má jít do kursu protiletadlového dělostřelectva. Velitelem byl určen nadporučík Rokoš. Hned jsme se spakovali a osmého září opustili baterii načisto a jeli do Pulje, Pola. Do Lvova jeli jsme vlakem osobním. Ze Lvova do Vídně rychlíkem. Tam jsme se dva dny zdrželi a potom zase rychlíkem přes Alpy dolů k moři. V Divači jsme zase přesedli a pak do Pulje už byl jen skok.

Vlak dojel na konečnou stanici a rychle se prázdnil. Já taky ověšen kufry spěchám za panem nadporučíkem. Naskládal jsem všechno do auta a jeli jsme na druhý konec města do Masebaráků. Až jsem přijeli na místo, zjistil jsem ke své žalosti a pana nadporučíka zlosti, že mně chybí jeho vysoké boty. Smůla hned při příchodu. Nechal jsem všeho a ujížděl elektrickou na nádraží. Boty byly naštěstí nalezeny a prozatím uschovány v kanceláři. Hned mně byly vydány a tak se dostaly na místo svého určení s malým zpožděním. Ubytovali jsme se v masebarákách a na stravu jsem chodil na Werk č. 11, jinak Stojawerk zvaný. Pulje byla stará námořní pevnost. Měla velký přístav, v kterém stálo zakotveno spousta válečných lodí od všeho druhu, od největších křižníků až po nejmenší čluny torpédové a ponorky. Kolem dokola byly zřízeny staré pevnůstky zvané Werky. Ponejvíce byly umístěny na malých poloostrovech vybíhajících několik set metrů do moře. Od pevniny vypadala pevnůstka jako kasárna. Vraty se vcházelo na dvůr, kde byly ubikace, kuchyně atd. Od moře však bylo vše zarostlé travou a nebylo vidět nic. I ubikace byly z té strany pod zemí. Děly ovládala taková pevnůstka široký okruh, takže nepřátelské lodi bylo těžko se přiblížit. Jako posádka byla v pevnůstce jedna kompanie pevnostního dělostřeleckého pluku. Strava tam byla praubohá. Maso jsme dostávali jen dvakrát týdně, a to jednou guláš, v němž byly obyčejně tři kousičky masa, podruhé zas kousek masa tak nadvakrát do huby. Práce sice mnoho nebylo, jídla však ještě méně.